

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa H. W. i S. W.
przeciwko J. D.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 października 2015 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 października 2015 r., opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., powodowie S. W. i H. W. uzasadnili występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych. Skarżący ujęli je jako „wskazanie prawidłowego zastosowania na kanwie niniejszej sprawy takich zagadnień w zakresie instytucji przedawnienia jest określenie budzących wątpliwości z punktu widzenia prawa dalszych instytucji jak nieważność postępowania egzekucyjnego, kwalifikacji prawnej dowodów jako dokumentów z rozróżnieniem na dokumenty urzędowe a prywatne, a także sytuacji, w której w ogóle przymiotu dokumentu w sprawie nie posiada dany dowód jak też sytuacji,

kwalifikacji umowy zawartej przez strony nazwanej ugodą, która zdaniem pełnomocnika powodów nie posiada cech charakterystycznych dla ugody co stanowi co do powódki umowę zobowiązującą, zaś co do powoda posiada skutek w postaci odnowienia”. Zdaniem skarżących, w związku z uchybieniami Sądu odwoławczego, które miały „miejsce w niniejszej sprawie wobec sprzeczności zastosowania kryteriów oceny nieważności postępowania egzekucyjnego, braku możliwości skorzystania z zarzutu przedawnienia przez S. W., aż w końcu przyjęcia iż doszło do skutecznego mimo braku ku temu przesłanek zrzeczenia się zarzutu przedawnienia” zachodzi konieczność wypowiedzenia się przez Sąd Najwyższy.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez stronę składającą wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga precyzyjnego sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego, istotnego dla praktyki sądowej problemu prawnego, zaprezentowania argumentacji prawnej przekonującej o istnieniu na jego tle wątpliwości i rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu. Zagadnienie musi pozostawać w związku z daną sprawą, lecz powinno być sformułowane na tyle ogólnie, aby nie chodziło w nim o sposób jej rozstrzygnięcia; wątpliwości związane z przedstawionym problemem muszą mieć charakter wyłącznie prawny i nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy. Skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej ani prawnej orzeczenia, a rolę Sądu Najwyższego nie jest wyjaśnianie wszystkich ewentualnych wątpliwości prawnych mogących powstać w procesie orzekania (stosowania i wykładni prawa).

Wprowadzenie w odniesieniu do skargi kasacyjnej przymusu adwokacko-radcowskiego wiąże się z nałożeniem na pełnomocników procesowych obowiązku spełniania najwyższych standardów w zakresie prezentowania stanowiska

strony oraz poziomu argumentacji prawniczej. Lektura „zagadnienia” sformułowanego przez skarżących prowadzi wprost do wniosku, że nie odpowiada ono tak określonym wymaganiom pod względem merytorycznym, a nawet stylistycznym. W rezultacie, w skardze nie został skonkretyzowany problem prawny odpowiadający kryteriom przyczyny kasacyjnej przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Także uzasadnienie wniosku nie zawiera argumentacji prawnej wymaganej do przekonania o jego zasadności. Argumenty użyte na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zostały powtórzone w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, co prowadzi do zatarcia różnic pomiędzy tymi odrębnymi elementami skargi kasacyjnej. Co więcej, zostały one ujęte w formie polemiki ze stanowiskiem prawnym Sądu odwoławczego, z wyraźną intencją poddania kontroli Sądu Najwyższego trafności zarzutów. Ponadto, uzasadnienie wniosku jest mocno osadzone w stanie faktycznym sprawy, z odwołaniem się do jej przebiegu i powołaniem się na konkretne okoliczności faktyczne oraz dowody. Uzasadnienie wniosku nie zawiera elementów wymaganych dla wykazania przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., zawiera natomiast wywody, które nie powinny się w nim znaleźć.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.